

Verslag zomer 2021

Corona en de politieke situatie maken het ons onmogelijk naar Belarus te gaan. Zij en wij vinden dat verdrietig. We missen de ontmoetingen, die altijd zo motiverend zijn. Gelukkig zijn er veel digitale mogelijkheden om contact te hebben. En dat contact is er letterlijk dagelijks, zowel met **Belarus** als **Tadzjikistan**. De situatie heeft ons ook vindingrijk gemaakt, waardoor het werk onder de zegen van God, tóch door kon gaan. Voor onze God bestaan er geen grenzen als het gaat om de verspreiding van het goede nieuws. Zo hebben we via verschillende wegen geld naar het land kunnen laten brengen en overmaken. Hierdoor konden bijvoorbeeld de zomerkampen doorgaan. Hieronder een overzicht van de activiteiten. De foto's vertellen het verhaal.

1. Vakantiekampen

In **Berezino** werden twee kampen georganiseerd, één voor ongeveer 80 kinderen in en om de kerk en één voor 35 jongeren, een tentenkamp aan de oever van de Berezina. Eén voorbeeld lichten we er uit. Een oma zei nooit in de kerk te komen, maar elke dag bracht ze haar twee kleinkinderen. Er ontstonden prachtige gesprekken met haar.

In **Berezino** was het thema van de bijbelverhalen 'Elisa'. De vertellingen en verwerkingen waren uit het boekje 'De wonderen van Elisa'. Allen kregen een boekje mee naar huis.

Verder was er alle ruimte voor sport en spel. Heel bijzonder dat de kinderen en kleinkinderen van pastor Nikolai in de kampleiding betrokken worden. De hele familie werkt mee. Zie de foto's boven. Naast het kamp in Berezino konden we ook de vakantiekampen in Mogilev en Kamenka (in de buurt van Babrujsjk) financieel steunen. In Mogilev gaan ook dove kinderen uit Babrujsjk naar het kamp. Het kamp in **Kamenka** wordt geleid door pastor Pavel en zijn vrouw Nadeshda. Zij doen veel voor kinderen uit achterstandsgezinnen. Ook bieden zij in hun kerk onderdak aan een aantal mannen en vrouwen met een verslavingsachtergrond.

Het zomerkamp in **Mogilev** werd geleid door het Amerikaans zendingsechtpaar Andrew en Inna Ryzhkov. We werken al een paar jaar met hen samen. Ze hebben goede contacten met het doveninternaat in Babrujsjk. Mooi dat de dove weeskinderen aan het kamp konden deelnemen. Ook hier is het een afwisselend programma van spel, sport en ontmoeting. Er wordt heel veel geïnvesteerd in bijbelstudie en geloofsgesprekken.

Het zomerkamp in Kamenka begint elke morgen met bijbellezing, gebed en lofprijzing

De zomerkampen in Berezino

Het zomerkamp in Mogilev

2. Het huis in Minsk

Het huis in Minsk is nog steeds een thuis voor dove mensen, van klein tot groot. Elke week komen ze samen in de dovenkerkdienst. Enkele dove weeskinderen uit het internaat brengen elke vakantie in het huis door. Het is een ontmoetingsplaats voor doven uit Minsk, Babruisk, Pinsk en ook andere steden geworden. We ervaren het als een groot wonder dat doven in dat land het geloof in Jezus Christus aannemen. En ook dat het huis al zo lange tijd een 'thuis' is voor velen. Varya Latyshevich is de directrice. Zij is tevens doventolk en bevordert het gebruik van gebaren tijdens bijbelstudies en dovendiensten.

Dove mensen vieren een jubileum in het huis in Minsk. André op de 2e stoel van rechts en Varya staat achter hem (letterlijk en figuurlijk)

3. Boekjes

De bijbellesboekjes vinden hun weg niet alleen naar de dove kinderen, maar ook meer en meer naar zondagscholen en gezinnen. De boekjes worden ook gebruikt voor de straatevangelisatie.

Mooi is om te zien dat het vertelprincipe (eenvoudig en dichtbij de bijbel) aanslaat. En het zijn niet alleen de David en Goliath-verhalen.

Het boekje 'Ik ben Jozef' beleefde een herdruk en werd ook vertaald in het Belarussisch. Op dit moment wordt gewerkt aan de uitgave van een boekje over Ruth. De stichting 'Vrienden van Effatha' bekostigt weer de uitgave van dit boekje.

In totaal zijn nu 12 boekjes met bijbelverhalen vertaald en uitgegeven. Er lijkt een groeiende behoefte te ontstaan om de boekjes ook in de oorspronkelijke taal van het land te vertalen.

Het literatuurproject zien we als een van de belangrijkste en mooiste delen van ons werk.

En het dijt alleen maar uit, ook naar andere landen.

4. Agroproject

De twee leslokalen zijn nagenoeg klaar. Na allerlei vernieuwingen in de school, is dit het sluitstuk van een uitgebreide renovatie die de afgelopen jaren doorgevoerd werd en die alle tot doel hadden: verbetering van de positie van dove kinderen.

In het theorielokaal en praktijklokaal leren de jongeren hoe ze een moestuin moeten opzetten en de vruchten en groenten kunnen conserveren. Ook leren ze veel over gezondheid en voedingswaarden. In de dorpen is de moestuin onontbeerlijk. De stichting 'Vrienden van Effatha' heeft het totale renovatiepakket bekostigd.

Rond het gebouw zijn de moestuinen.

5. Gelijke kansen in Tadzjikistan

Dove mensen in Tadzjikistan leven aan de rand van de samenleving. In het tóch al arme land hebben ze geen kans op een opleiding en op werk en dus hebben ze geen inkomen. Er is veel schrijnende armoede en er wordt letterlijk honger geleden.

Hierom worden regelmatig voedselpakketten uitgedeeld met daarin olie, meel, boekweit enz. Nigina Akhmedova, dochter van dove ouders heeft een professioneel onderwijsplan opgezet om de dove

mensen een gelijkwaardig bestaan te geven. Aan het project nemen 200 doven deel. Ze leren over hun rechten en plichten.

Er zijn contacten met werkgevers over stageplaatsen en mogelijk werk. Ze leren omgaan met een computer. En ook hoe ze met elkaar in gebaren kunnen discussiëren over maatschappelijke thema's. Maar vooral ook 'hoe zit de maatschappij in elkaar'. Bijna dagelijks worden we door Nigina van de voortgang op de hoogte gehouden. Tadzjikistan bestaat uit meer dan 95% moslims.

Het boekje 'Prins Daniël' wordt verspreid op diverse plekken. Gelukkig is er een instantie gevonden die de uitgave van het boekje 'Ik ben Jozef' in het Tadzjieks gaat bekostigen.

We moeten een beetje spaarzaam zijn met verdere informatie hierover. Dezelfde instantie probeert de Russische versie van het boekje ook te verspreiden in andere Russisch sprekende landen.

Er is iets moois op gang gekomen in Tadzjikistan, ook wat de pastorale zorg voor doven betreft.

De eerste certificaten zijn uitgereikt.

Nigina geeft les

6. Tot slot

We zijn heel dankbaar dat we ondersteunend bezig mogen zijn, zowel in Belarus als Tadzjikistan. Ondersteunend, want het eigenlijke werk gebeurt door de mensen daar. We willen niet nalaten te zeggen dat we altijd weer diep respect hebben voor de professionaliteit en inzet waarmee de mensen werken. We zijn onder de indruk van de liefde en warmte waarmee zij kinderen die zoveel moeten missen, omringen.

Natuurlijk zijn ze erg dankbaar voor de hulp en ondersteuning vanuit Nederland. Tegelijk voelen ze zich ook wel eens onbehaaglijk om altijd de hand op te moeten houden, terwijl ze zelf zoveel kennis en kunde in huis hebben.

We sluiten af met een gedeelte uit het verslag dat pastor Pavel ons stuurde en dat zo mooi vertolkt de zegen van de Heer, die mensen gebruikt en samenbrengt, wereldwijd. Dat is iets wat ons elke dag weer verwondert. Mensen uit zoveel verschillende kerken en verschillende landen, die de handen ineen slaan.

Pavel schrijft voor ons en allen die het werk steunen met gebed en geld:

“Er waren 60 kinderen in het kamp. Ze kwamen uit het dorp, uit onze kerk en andere kerken. Of helemaal niet. Er waren kinderen die in een weeshuis of op een kostschool zitten, geadopteerde kinderen. In het kamp luisterden de kinderen naar bijbelverhalen, speelden, zongen, baden, luisterden naar het Woord van God, dat in een eenvoudige taal verteld werd. Veel kinderen huilden tijdens het gebed. Wij, de koks, waren in de keuken, we baden ook voor elkaar, huilden en voelden Gods aanwezigheid.

Dankzij de kampen komen nieuwe kinderen in de kerk. Jongeren en kinderen komen dichterbij het geloof. Ze voelen zich minder thuis in de wereld en meer in de kerk. Ze beginnen de bijbelverhalen te lezen en bidden. Hun houding tot God en de kerk verandert ten goede.

Glorie aan de Heer!

En jullie vrienden, heel erg bedankt dat je ons helpt het kamp mogelijk te maken. De Heer zegene u en iedereen die meegewerkt heeft rijkelijk.”

Piet en Dineke Compaan, projectleiders stichting ‘Vrienden van Effatha’

www.hulpbelarus.nl

www.vriendeneffatha.nl